

държавата трябваха отрядите на братя и! Но трябваше нея да убия, наместо Водуна! - той сви вървци, затвори очи, изостена - Ала аз не съм съпруг! Не съм баща! Не съм човек! Сърцето ми трябва да мъчи. Аз съм само цар на българите...

Иван изгледа жълтото като восък лице на чичо си, хлътналите му страни, учестеното дишане и морния взор. Петръйна. Прегъна коляно и с благоговение целуна ръката му. След това, замислен и тревожен, напусна палата.

След него, късно през нощта, отново се вдигна железната решетка пред портата на главната кула. Иски Патриарх Василий, който още живееше в стария архиепископски дом, докато завършат патркармния на Царевец, поиска да говори с кърк Калояна.

- Спи ли царство му? - попита той великия примикър, който се бе притекъл да го посрещне на стълбите.

- Не... - и боляр Михаил подаде ръка на стареца да се облегне на нея.

Царят още не си беше легнал. На един лист той записваше сметки и повели, които на следния ден щеше да разпрати по гончите. Трябваша му хляди златници и той диреше какво да съкрати, за да има пари за оръжия. Той посрещна патриарха без изненада. Дори очакваше това посещение. Затова, още докато го покани да седне, той му каза:

- Знам за какво идеш, светия ти. Но напразно е. И теб ли те надума Белота?

Василий поклати глава.

- Дойдох да те посветвам като баща... - подкачи той бавно, ала твърдо. - Ти забравяш най-голямата опасност.

- Коя?

- Инокентий.

Калоян дигна рамене. Усмихна се.

- Ти не се боиш от папата? Иваница! Внимавай... Инокентий се е калгал на много не-упорити глави от твоята. Забрави ли как се разправя той с Ричард, с Филип Август, с испанския крал... Забрави ли заплахите в последните му писания? Забрави ли какво писаха Василий и Витлеем от Рим? Папата ти е странно сърдит. Готови кръстоносен поход против тебе! А като научи за Бонифаций!